

Lužnice 8. - 10. června 2012

Účast: Vilda a Věra se Štěpánem, Pavel a Helča s Pavlínkou, Martin K., Klára, Honza A., Dan

Pátek 8. června 2012 (příjezd do Bečice): Na tradiční akci s tradičně co do počtu skromnější účastí, jíž je červnové Rio, tentokrát po třech letech opět konanou na krásném úseku Lužnice pod Tábořem, jsme se sjížděli během pátečního večera a noci. Základnu nám po celý víkend tvořil osvědčený Country kemp v Bečicích nacházející se v půli splouvané trasy.

Jako první doň dorazili Vilda a Věra se Štěpánem. Postavili stan a přesunuli se do příjemné místní hospůdky, či spíše bufetu s velkým zastřešeným sezením. Byla zde již jedna parta vodáků připomínající po dnešní plavbě (a následném doladění formy v hospůdce) plní lazaret. Jeden z nich pajdal se zafačovanou rozřízlou nohou, druhý měl rozbitou hlavu a do toho se jim pod nohama honila smečka (jejich) bezprizorních psů.

Vilda začal sledovat v televizi fotbalový zápas Eura mezi Českem a Ruskem. První poločas nestihl Pavel, který s Helčou a Pájou vyjeli z Prahy sice ještě včas, ale aby nemuseli poskakovat po D1 a absolvovat jako Vilda s Věrou a Štěpánem útrpnou tříhodinovou jízdu s průměrnou rychlostí 37 km/h, zvolili cestu po Strakonické. Průměrnou rychlost měli sice asi o něco vyšší, jenže jen díky tomu, že trasa byla o něco delší. I tudy totiž cesta trvala ... tři hodiny. Na druhou stranu první poločas utkání v rádiu s komentátorem Rudou Ostravákem byl na rozdíl od sledování v televizi mimořádně zábavný.

Poté, co po příjezdu postavili stany i oni, přesunuli se do hospůdky, kde chlapi shlédli druhý poločas fotbalu, jenž nakonec nedopadl dobře, 1:4. No alespoň jsme nemuseli letět do Nice jako před osmi lety na Ploučnici.

Nyní ale už k pozitivům. Bufet měl nové majitele, kteří byli ochotní, vstřícní a zavírací hodinu tudíž určoval zájem hostů, což nám nadmíru vyhovovalo. Pobavili nás tím, že nám založili účtenky na „červeného Pražáka“ a „zeleného Pražáka“ (podle barvy našich aut).

Po jedenácté hodině dorazili Martin s kamarádkou Klárou. Cestu absolvovali vlakem, což bylo vzhledem k popsáním dopravním komplikacím asi nejpohodlnější, a i ten čtyřkilometrový pochod z Malšice v dešti jim zjevně nevedl - vždyť to bylo většinou z kopce. Nedlouho po nich uzavřeli seznam účastníků letošního Ria Honza s Danem, kteří předtím byli ještě na nějaké akci v Táboře.

Byli jsme tedy kompletní, což byl důvod prolít hrdla trochou ohnivé vody. U výčepu nám doporučili medovou slivovici, námi operativně přejmenovanou na „medoslíci“. Bylo to velmi jemné decentní pitíčko, tak jsme dali asi pět rund. K tomu pivíčko 10° nebo 11°, no nakonec jsme pobyli asi do tří hodin...

Sobota 9. června 2012 (Tábor /Na Brusírně/ – Bečice; 13,4 km): Ráno nám nebylo úplně nejlehčeji, možná i proto, že ta jemňoučká „medoslíci“ měla, jak jsme se dozvěděli večer, pěkných 48%.

Ani se nám moc nechtělo ze spacáků, venku lehce přselo, takže jsme se nasnídali buď ve stanu nebo v bufýtku. Pak už jsme se sbalili na vodu a po jedenácté vyrazili Vildovým a Pavlovým autem do tábora. Původně jsme plánovali start pod IV. Tábořským jezem od bufetu U Ježka, ale Martinem objednané dvě kánoe z půjčovny nám měli dovézt pod I. Tábořský jez k hospodě Na Brusírně, tak jsme si trasu trochu prodloužili - o tři kilometry a tři jezy. To

mimo jiné znamenalo i to, že jsme díky tomu neplánovaně absolvovali prvosjezd, neboť úvodní kilometr jsme zdolávali poprvé.

Kvůli úspoře času jsme se rozhodli nechat před Brusírnou naše auta, i když jsme krátce předtím projeli kolem domů, jejichž opálení obyvatelé v nás vzbudili mírné obavy (naštěstí zbytečně).

Stále bylo pod mrakem, ale nepršelo, takže jsme vyplouvali pozitivně naladěni. Naše malá flotila čítající pět kánoí byla tvořena posádkami: Vilda – Věra, Helča – Štěpán, Pavel – Pája, Martin – Klára a Honza – Dan. Před námi byl krásný úsek s osmi jezy, díky příznivému stavu vody většinou sjízdnými.

V poklidu, byť s lehkým drhnutím, jsme sklouzli po spádové desce [jez Suchomel](#) a po chvíli dorazili k [III. Tábořskému jezu](#). Průzkumník Vilda zamířil ke šlajsně, kde na levou kozu vysadil Věru a pak najel do šlajсны téměř zahrazené trámy. Na vrchním se trochu zarazil, ale trám pak najednou povolil a rozlomený na dvě části proplul šlajsnou s asi metrovým schodem i s Vildou a jeho „trámoborcem“. Tím, že Vilda prorazil cestu, ostatní měli splouvání jednodušší, takže za ním rychle projeli Pavel, Honza, Helča se Štěpánem a Martin s Klárou.

Ještě jsme si v rychlosti prohlédli 350 let starý mlýn na pravém břehu a žertem jsme Vildovi hubovali, že zničil tuto starobylou památku.

[IV. Tábořský jez](#) jsme bez většího váhání sklouzli po spádové desce a pak zastavili na pravém břehu, v místě původně plánovaného startu - u bufetu U Ježka. Zde jsme se nasýtli nějakými těmi „šmakuládami“ (párky, tláča, smažák, ovocné knedle), osvěžili pivkem a přečkali krátký deštík skryti pod slunečníky.

Po dešti jsme se vydali na další plavbu. Slunce se sice stále skrývalo za mraky, ale bylo docela teplo. Zvolna jsme pluli krásným zalesněným úsekem, v pohodě sjeli jeho provalenou částí zbytky jezu [Na Papírně](#) a pak i úzkou šlajsnou s asi deseti schody [Benešův mlýn](#). Zde jsme přeci jen pocítili, že vody by mohlo být více, protože přes některé schody jsme sklouzli jen tak, že jsme kánoím dodali kinetickou energii vedle pádlování a odpichování i děláním pohybů celým tělem - no „vypadalo to jako to, ale nějak divně“. Ještě méně to teklo v krátkém úzkém průplavu pod šlajsnou, ale pak naštěstí náhon vrátil do řeky vodu, kterou předtím ukradla malá vodní elektrárna, a zase jsme se rozjeli.

Mírné peřejky nás pak donesly k proslavené výletní restauraci Harrachovka, kde jsme „zaparkovali“ a zašli na Svijany. Při pohledu na slušnou a lákavou nabídku jídel jsme zalitovali, že jsme předtím dali přednost jistotě U Ježka.

Dalším jezem, který nás při našem vodním putování čekal, byl obávaný [Kvěchák](#), jehož splouvání se pro naši partu zatím nikdy neobešlo bez alespoň jednoho cvaknutí. No a neklamal ani tentokrát. Zatímco Helča jedoucí jako první zastavila, aby si obhlédla, kudy to dát, Vilda s Věrkou jeli rovnou. Jenomže nezvolili správnou cestu skrz kamenitou kaskádu tvořící spád tohoto jezu, najeli na šutr a už tam byli. Silný proud je vzápětí odnesl asi o sto metrů dál do klidnější vody. Štěpán si asi jen v duchu pogrataloval k tomu, že nechtěl jet s tátou a byl tak příčinou sestavení hvězdné posádky VB + VB.

Ostatní již pak jeli lehce zprava správnou proudnicí, a i když to vypadalo docela divoce, tak postupně Helča, Pavel, Martin s Klárou a nakonec i Štěpán projeli naprosto v pohodě a s pěkným zážitkem. Honza s Danem, kterým se nechtělo koupat a půjčili svoji kánoi Štěpánovi, tak nakonec zalitovali, že do toho nešli sami.

Pozvolným tempem jsme pokračovali dál, dokonce nás předjela skupina asi deseti raftů nějaké cestovou, jejichž posádky mezi sebou sváděly vodní válku. S díky jsme odmítli jejich výzvy, ať se připojíme.

Úzká šlajsníčka, kterou se obvykle sjíždí [Matoušovský mlýn](#), vypadala dost nesjízdně, navíc zde byla nacpaná jiná parta, a tak jsme zvolili jednodušší stažení lodí vedle hlavní širší šlajсны v levé části řeky.

Ještě jsme dali srážечku spojenou s osvěžením z tekutých zásob, jež jsme si vezli s sebou: Hu-Hu, bavoráčka a pivka a pak již se naše flotila pomalu rozpadla na několik částí. Vpředu frčeli Martin a Klára následováni Pavlem s Pájou a Helčou se Štěpánem. Na chvostu se pak usadili Honza s Danem a Vilda s Věrkou.

Před posledním jezem (Bejšovcův mlýn) se ještě nedobrovolně vykoupal Martin, který po čůrací pauze zapadl do bahna, takže mu Klára radši poobjela, aby si musel dát před nástupem do lodi očištnou lázeň.

Také Dan se trochu smočil, to když vystoupil z lodi, ale do místa, kde byla hloubka. Prý se stejně chtěl vykoupat.

Bejšovcův mlýn zadáci prvních tří lodí skoníkovali, zatímco další dvě ho sjely po spádové desce, přestože je zpevněna železnými larseny. Pod jezem ale Vilda s Věrou najeli na kámen a vykoupali se dnes již podruhé.

Tak jak jsme postupně dorazili do kempu, vytáhli jsme lodě a zamířili ke stanům. Z nepochopitelných důvodů - asi tušili, že je s námi legrace - se k nám přidružil oddíl nějakých vodních skautíků, kteří si své stany postavili hned za našimi (přestože asi tak devadesát procent plochy kempu bylo prázdných). Trochu jsme přemítali, jestli je jejich vedoucí (nějaký Mirek Dušín) bude ráno budit polnicí, ale stejně jsme s tím nic moc nemohli nadělat.

Na večeri jsme se přesunuli do bufetu, kde nás zaujala nabídka domácí česnečky, do níž jsme bez váhání šli a zejména chlapi ocenili, že kuchařka rozhodně s česnekem nešetřila. O to víc jim pak chutnalo pivo. Pojedli jsme také grilované steaky, smažák či jen hranolky.

Pavel s Honzou dnes konečně vytáhli kytary, ale u vedlejších stolů byla početnější skupinka s dvanáctkou a houslemi. Hudebníci hráli dobře, ale na hospodu až moc umělecky a navíc machrovali, tak jsme je nechali chvíli preludovat. Kolem půlnoci to ale stejně zabalili a šli spát.

Kluci to pak konečně rozjeli, dobře vyladění po předchozím proběhnutí několika rund medoslic. V hospůdce nás sice bylo jen několik, ale personál byl výborný, a protože jsme konzumovali, vydržel zde s námi. Hrálo se, zpívalo a byla fajnová zábava. Dobře jsme také pokecali s jedním vodákem ze sousedního kempu Saloon, kde probíhala nějaká zběsilá oslava s karaoke ... tfuj.

No, nakonec jsme ve čtyřech (Pavel, Honza, Helča, Klára) vydrželi asi do čtyř hodin...

Neděle 10. června 2012 (odjezd z Bečice): Po noční pařbě jsme byli hodně vykalení, a tak jsme při ranním probuzení, při němž nám zvuk kapek vytrvale bubnujících do plachet našich stanů jasně zvěstoval, že venku prší, začali uvažovat, že když by nepřestalo pršet, museli bychom na dnešní plavbu třeba rezignovat. „Kéž by přšelo...“ pomysleli si někteří (asi skoro všichni) z nás.

Skautíci měli sice v osm ráno nástup v plavkách a ranní rozcvičku zakončili koupáním v řece, to jsme ale jen poslouchali ze stanů, stejně pak i jejich balení a konečně i nalodění se do pramic a kánoí a odplutí.

Chcalo a chcalo, a chcalo pořád víc. Tak jsme si spánek protáhli a nakonec dnešní plavbu skutečně odpískali. Dokonce i Dan tvrdil, že alespoň bude dřív v Praze, aby si mohl vyprat.

V klidu jsme si tak mohli dát snídani - někdo ve stanu, někdo v bufetu, kde mimo jiné stále měli tu výtečnou česnečku (i když dnes už trochu slabší - ve snídaňové verzi).

Ještě zbývalo vyřešit zapeklitý problém, kdo doveze Pavla a Věru pro auta do Tábora. Přeci jen nějaký ten zbytkáč by se v krvi asi našel. Nakonec to padlo na Dana, ale vše proběhlo v pohodě.

No a po příjezdu nastal čas na postupné balení, které stále znesnadňoval vytrvalý déšť. V tomhle marastu by plavba na řece opravdu byla humus. Hadry, které si včerejší plaváči

dali sušit na lodě či na auta, jaksi nedoschly a bylo je nutné zabalit mokré. Stejně komplikované bylo balení stanů nacucaných vodou. Nakonec jsme ale vše zvládli, nasedli do aut a vyrazili zpět do Prahy. No a aby toho nebylo málo, tak cesta zpět byla skoro stejně vopruzující jako příjezd. Opět nás čekalo poskakování, objíždění kolon a podobně. I přes tyto nedělní komplikace ale nutno akci hodnotit pozitivně. Sobotní plavba byla příjemná, stejně tak i oba večery, zkrátka „nemusí pršet, stačí když kape...“.